

децата си да работят всичко на ръка с ръчни материали, направо на земята. Те коваели от желязо всякакви чудеса, плетяли от ракирак, камашит и тръстики чудни кошници, панери, кошове, столове, маси, и така всеки от синовете му владеел по един занаят. Най-чудния от тях бил този да подпълват разядено желязо, то отново да ставало гладко и здраво, като ново. Правели различни накити и украшения от рог, от сребро, от злато, от мед, бронз и какво ли не. Двете му дъщери помагали на братята си и умеели да работят всичките занаяти взети заедно. А всички заедно умеели да свирят на най-различни инструменти, които също си правели сами. Но времето летяло, машините замествали навсякъде човека и от ден на ден те ставали все по-бедни и по-бедни. Фабричните лъскави неща, бълвани от машините на потоци, заливали пазара в царството и тогава синовете на рома не излизали вече на пазара да продават, а от време на време правели по някой предмет за собствена нужда и прищявака.

Ядосан царят изпратил да извикат рома и му се троснал:

- Защо ти и децата ти продължавате да работите ръчни си занаят?! Не е ли време да започнете работа в моите фабрики?!

- Царю - отвърнал ромът - Нищо не ти пречи да има и занаятчийци, защото светът от там тръгва...

- Млък! - прекъснал го неразумният цар - Цялото царство се поднови само ти и децата ти изоставате! От утре да сте в заводите!

- Не искай това от мен царю! - разплакал се ромът - Моята мисия е да съхраня една природна сила... За всяко нейно начало..

- Върви си! - махнал с ръка царя - Ако до три дни не се явите, ще напуснете царството ми!

Отишъл си ромът в къщи и горчиво заплакал: - Пригответе ни багажа от утре ще скитаме по света! Ще напуснем това царство - рекъл той на децата си, които плачели с него. Легнал и не станал повече, умрял от дълбокото претеснение и недалновидността на царя. Погребали го децата му и тръгнали с натоварени каруци да напуснат царството. Минало време от напускането им и скоро в царството забравили за тях.

Добре ама царството го сполетяло природно бедствие. Наводнения, бури и земетресения сринали царството наравно със земята. Не останало нищо, нито от машините, нито от чертежите и технологиите. Царят и приближените му едвам успяли да спасят няколко деца от цялото царство, които щели да персъздадат новото царство.

Тогава той се сетил за думите на стария циганин и горко заплакал. Изпратил везирите си на различни посоки в близките пустини да потърсят синовете и дъщерите на майстора ром. Когато ги намерили, те най-почтено ги поканили да се завърнат в царството и да научат растящите деца на всички занаяти които владеели.

Така царството се възстановило отново и отново тръгнало към своята гибел, защото такъв бил природния закон. Кръговрата на живота, на който не изневерявали само хората които наричали цигани.

Царствата се повече и повече се разраствали и всяко си взимало по малко ромичко за да има за черни дни. Днес, царствата са толкова много, че може да си помагат и взаимно.